

SALVADOR REDÓ

El Pont d'Arcalís i els seus convidats van compartir el tram final del concert ahir a la tarda

El Pont d'Arcalís fa divuit anys 'rebutant' el Kursaal

MARC HERNÁNDEZ
Manresa

Els divuit anys que celebra la popular formació de música d'arrel El Pont d'Arcalís no han passat en và. Ahir, a 2/4 de 6 de la tarda, un teatre Kursaal a vessar esperava amb ànsia l'aparició a l'escenari dels components d'El Pont d'Arcalís. «No hi cap ningú més», comentaven alguns dels acomodadors. El grup no va fer esperar el públic manresà i, amb una posada en escena acurada i en mitja lluna, van oferir un repertori representatiu de tota la seva trajectòria. Al llarg del concert, l'entrega dels assistents va ser màxima, i en diverses ocasions alguns esporàdics van iniciar l'acompanyament de les cançons tot picant de mans, un gest que es va acabar encomanant a tot el teatre.

El grup musical, format per Artur Blasco, Jordi Fàbregas, Isidre Tito Pelàez, Joaquim Soler i Jordi Macaya, ha treballat al llarg d'aquest any en la recerca de cançons populars i ha contribuït de forma especial a divulgar la música i la cançó de tradició oral del Pirineu català. Per aquest concert, la banda va tenir la col·laboració de treze músics que, al llarg dels anys, han format part del grup o hi han col·laborat en nombroses ocasions. És el cas del músic Marc Egea que, amb una espectacular interpretació de la viola de gamba, va fer vibrar el teatre sencer. Sens dubte la seva aparició a l'escenari per interpretar «La vanitosa», una cançó originària de Ponts, va representar un dels moments més àlgids del concert.

Posteriorment va pujar a l'escenari el grup italià Ariondassa, amb qui, segons Jordi Fàbregas, «hem compartit moltes cantades i una manera de portar la música a dalt l'escenari». Les Violines van acompanyar la formació amb una cançó que té molt a veure amb la pluja d'aquests dies, «Pregària per fer ploure al Sant Cristó de Conques».

Al final del concert, El Pont d'Arcalís va demanar que els seus convidats per interpretar tots plegats la recta final de l'espectacle. Un moment que van aprofitar per agrair «a tot l'equip tècnic del Kursaal» la seva col·laboració i per afegir, a tall de conclusió, que «això per a nosaltres ha estat una festa i esperem que també ho hagi estat per a vosaltres».

Manel Camp i Miquel Gil facturen un excel·lent duet

ORIOI TORRAS
Manresa

Dins l'escena musical catalana, potser més que en cap altra, són molt habituals els duets. Unions temporals d'artistes que sumen esforços per oferir un producte atractiu al públic. Potser és la migradesa del mercat cultural que tenim, que fa que sovint els artistes s'hagin d'ajuntar per ajudar-se, promocionar-se i protegir-se. O potser és que aquí els músics són més oberts a la col·laboració. Tant li fa. El cas és que periòdicament sorgeixen noves unions temporals que intenten sorprendre l'espectador. De vegades reeixides i de vegades no tant. Però sempre amb l'element de la sorpresa, que crea incredulitat, curiositat i ganes de veure-ho. I aquí rau l'atractiu del duet.

L'espectacle de Manel Camp i Miquel Gil, diven- dres a la nit, entra a la perfecció en aquest sac de productes. D'entrada, l'escepticisme: Camp amb Gil? Vols dir? Un ve del jazz i l'altre de la cançó d'arrel. De sobte, la pregunta: què deuen haver fet? Com ho deuen haver casat? La conseqüència: un ple absolut del Teatre Conservatori, amb gent dreta al primer pis.

Val a dir, a més, que el resultat va ser excel·lent. L'espectacle «Vellut» presentava un recital de cançó emmarcat escènica- ment en una taverna portuària, i amenitzat per la dansa de Factoria Mascaró. Ambdós van estar esplèndids, amb un repertori basat en cançons i temes propis, i versions de grans cançons famoses com «L'home del carrer», de Quico Pi de la

Serra, «El Drapaire», de Serrat, o la grandíssima «Homenatge a Teresa», d'Ovidi Montllor, que van brodar. Els arranjaments imaginatius i fantasiosos de Camp es van amotllar perfectament a la veu rogallosa i profunda de Gil. I els ballarins van acabar de donar la màgia escènica a una proposta pensada per agradar a tothom. No hi ha gat amagat; tot és emoció a flor de pell, sensibilitat i finor. I sobretot és un espectacle elegant i molt honest. El públic ho va entendre així, tal com ho van demostrar els aplaudiments calorosos que els va oferir al final del concert, que van obligar els músics a repetir la fantàstica «Ballada para un loco», d'Astor Piazzola i Horacio Ferrer amb que culmina el xou. Tant de bo que l'espectacle es converteixi en gira!

SALVADOR REDÓ

La unió dels talents de Manel Camp, Miquel Gil i la Factoria Mascaró va oferir una gran nit

L'ENQUESTA

Li està agradant l'edició d'enguany de la fira?

JORDI CUMPLIDO

►► Jordi Marin, de 34 anys i veí de Manresa, assegura que «és una llàstima que hagi plogut, perquè no s'ha pogut fer la masclatà i en tenia ganes: sóc del País Valencià. Hi ha molta oferta de tradició valenciana».

JORDI CUMPLIDO

►► Josep Soler, de 48 anys i de Manresa, diu que «els espectacles estan molt bé. Avui he anat al concert d'una orquestra de Marsella i m'ha encantat. Estic molt interessat en l'espectacle de cloenda, el de les torxes».

JORDI CUMPLIDO

►► Segons Francesc Safort, d'Arbeca (Les Garrigues) i de 30 anys, «aquest any hi ha menys grups i menys gent, potser per la pluja». Explica que «vinc pels actes però també per trobar-me amb la gent que conec».

JORDI CUMPLIDO

►► Emile Reynal té 27 anys i és de Toulouse. Treballa en una empresa de promoció artística i ve per «trobar professionals». Creu que la fira té actes «molt interessants» i té especial interès per la música occitana.

JORDI CUMPLIDO

►► Gigi Piga, de 36 anys i veí de Torino, comenta que «és molt important que es potenciï la cultura d'arrel tradicional. Llàstima que hagi plogut». Treballa organitzant teatre i circ de carrer i es decanta per això.

JORDI CUMPLIDO

►► Per a Natàlia Serrano, resident a Menorca i de 34 anys, «d'actes n'hi ha moltíssims i com que es solapen és impossible veure'ls tots. N'hi ha que m'han agradat molt, sobretot un espectacle musical infantil».